

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

165, 90/2022

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind transmiterea terenurilor și altor active patrimoniale aflate în patrimoniul societăților comerciale și regiilor la care statul sau una sau mai multe autorități ale administrației publice locale este acționar majoritar*, inițiată de domnul senator neafiliat Ion Iordache și un grup de parlamentari neafiliați, PNL (Bp.55/2022).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare stabilirea cadrului legal prin care societățile comerciale și regiile autonome la care statul, una sau mai multe autoritățile ale administrației publice locale dețin acțiunile majoritare transmit, cu titlu, gratuit, dreptul de proprietate și/sau drepturile prevăzute¹ de art. 551 din *Legea nr. 287/2019 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*.

¹ ART. 551

Drepturile reale

II. Observații

1. Măsurile reglementate în cadrul prezentei propuneri legislative nu întrunesc exigențele de calitate și claritate impuse de normele de tehnică legislativă² și de *principiile legalității și securității juridice* prevăzute de art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*.

În acest sens, arătăm că prin *Decizia Curții Constituționale nr.12/2020*³, instanța de contencios constituțional a pus accentul pe respectarea exigențelor de calitate a legislației interne, legislație care, pentru a fi compatibilă cu *principiul preeminenței dreptului*, trebuie să îndeplinească cerințele de accesibilitate (reglementarea să aibă caracter de normă primară), claritate (normele trebuie să aibă o redactare fluentă și inteligibilă, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie), precizie și previzibilitate (*lex certa*, norma trebuie să fie redactată clar și precis, astfel încât să permită oricărei persoane care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita și să fie capabilă să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat).

Astfel, din prisma dispozițiilor constituționale și a jurisprudenței susmenționate, învederăm că prevederile art. 1 sunt neclare întrucât din conținutul acestora nu rezultă către cine are loc transmiterea dreptului de proprietate și care este regimul terenurilor ce fac obiectul reglementării,

Sunt drepturi reale:

1. dreptul de proprietate;
2. dreptul de superficie;
3. dreptul de uzufruct;
4. dreptul de uz;
5. dreptul de abitație;
6. dreptul de servitute;
7. dreptul de administrare;
8. dreptul de concesiune;
9. dreptul de folosință;
10. drepturile reale de garanție;

11. alte drepturi cărora legea le recunoaște acest caracter.

² în ceea ce privește relevanța normelor de tehnică legislativă în controlul de constituționalitate al normelor legale, prin Decizia nr. 26/2012, Curtea Constituțională a arătat că: „Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, (...) prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

³ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (6) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) din *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*, în redactarea anterioară modificării prin *Legea nr. 212/2018*, precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*.

ceea ce imprimă un caracter ambiguu reglementării, contrar art. 1 alin.(5), art. 136, art. 120 și art. 44 din *Constituție*.

În concret, reglementarea propusă nu individualizează bunurile supuse transferului, acestea nefiind identificate în mod precis⁴, din punct de vedere al apartenenței la domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale ori dacă acestea se află în proprietatea regiilor autonome/societăților comerciale. De asemenea, nu rezultă ce regim și ce destinație vor dobândi bunurile supuse transferului, fiind necesare clarificări și din această perspectivă.

2. În cele ce urmează vom analiza soluțiile legislative din perspectiva efectelor acestora asupra posibililor titulari ai dreptului de proprietate asupra terenurilor și activelor patrimoniale vizate:

A. Din perspectiva faptului că terenurile și activele patrimoniale vizate sunt proprietate publică/privată a statului, precizăm că, la art. 4 alin.(1) se prevede că pentru dobândirea dreptului de proprietate și/sau altor drepturi reale sau de creanță pentru terenurile și alte active patrimoniale aflate în proprietatea statului și administrarea societăților/regiilor prevăzute la art. 1, autoritățile administrației publice locale vor depune cererea prevăzută la art. 2 alin. (1) la societate/regie în condițiile prevăzute de lege.

Cu privire la aceste prevederi, arătăm următoarele:

- potrivit art. 17 alin. (1) din *Legea nr. 287/2009*, „*Nimeni nu poate transmite sau constitui mai multe drepturi decât are el însuși*”. Or, din prevederile art. 4 alin. (1) rezultă că regiile autonome și societățile comerciale au obligația de a transmite cu titlul gratuit dreptul de proprietate/alte drepturi reale/drepturile de creanță, deși acestea nu ar deține prerogativa dispoziției juridice asupra acestor bunuri, astfel încât să le poată înstrăina. Chiar dacă regiile autonome sunt titularele unui drept de administrare asupra bunurilor proprietate publică/privată a statului, potrivit art. 868 alin. (2) din *Codul civil*, titularul dreptului de administrare poate folosi și dispune de bunul dat în administrare în condițiile stabilite de lege și, dacă este cazul, de actul de constituire.

Așa cum se arată în doctrină⁵, atributul folosinței permite regiilor autonome și instituțiilor publice să exercite posesia și să întrebuințeze bunurile proprietate publică, în vederea realizării scopului pentru care au

⁴ A se vedea *Decizia Curții Constituționale nr. 1/2014 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii privind stabilirea unor măsuri de descentralizare a unor competențe exercitate de unele ministere și organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și a unor măsuri de reformă privind administrația publică*.

⁵ G. BOROI, C.A. ANGHELESCU și B. NAZAT, *Curs de drept civil. Drepturile reale principale*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 81-82.

fost înființate, în puterea proprietarului și potrivit destinației bunurilor (uzul sau interesul public). În virtutea acestei prerogative, titularii dreptului real de administrare pot dobândi, în proprietate, fructele produse de bunurile proprietate publică pe care le administrează. În ceea ce privește prerogativa dispoziției, în literatura de specialitate se admite că dreptul de administrare conferă titularului acestuia doar o dispoziție materială asupra bunurilor (spre exemplu, ar putea să efectueze unele lucrări ce ar afecta substanța lucrului, fără, însă, a-i schimba destinația; ar putea obține produsele), precum și posibilitatea de a închiria bunurile date în administrare⁶.

Drept urmare, titularul dreptului de administrare nu poate dispune de bun, în sensul înstrăinării acestuia întrucât dreptul de a dispune juridic de un bun constituie un atribut esențial al dreptului de proprietate.

Astfel, apreciem că soluțiile propuse în cadrul art. 4 alin. (1) sunt de natură a aduce atingere dreptului de proprietate publică a statului prevăzut de art. 136 din *Constituție*, precum și dreptului de proprietate privată a statului, prevăzut de art. 44 din *Constituție*.

- în ceea ce privește sintagma „*aflăte în administrarea societăților (...)* prevăzute la art. 1”⁷, arătăm că titularii dreptului de administrare sunt prevăzuți expres de art. 136 alin. (4) teza a II-a din *Constituție*, respectiv regiile autonome și instituțiile publice. Aceste prevederi sunt detaliate de *Codul civil* prin dispozițiile art. 868 alin. (1) potrivit cărora: „*Dreptul de administrare aparține regiilor autonome sau, după caz, autorităților administrației publice centrale sau locale și altor instituții publice de interes național, județean ori local*”. Drept urmare, societățile comerciale nu pot fi titulare ale unui drept de administrare, fiind necesare reanalizarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din această perspectivă.

B. Terenurile și activele patrimoniale vizate sunt proprietate privată a regiilor autonome/societăților comerciale „*la care statul sau una sau mai multe autorități ale administrației publice locale este acționar majoritar*”⁷:

Apreciem că soluțiile propuse sunt de natură a aduce atingere dreptului de proprietate privată a statului, în calitate de acționar majoritar, precum și dreptului de proprietate privată al acționarilor minoritari. Arătăm, în acest sens, că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite

⁶ potrivit art. 332 din *Codul administrativ*: „*Contractul de închiriere a unui bun proprietate publică se încheie de către autoritățile prevăzute la art. 287 sau de către titularul dreptului de administrare, după caz, cu orice persoană fizică sau juridică, română sau străină*”.

⁷ O astfel de concluzie s-ar putea desprinde din titlu și din prevederile art. 1 de unde rezultă că bunurile vizate de prezenta propunere se află „în patrimoniul regiilor autonome/societăților comerciale”.

și scopul vizat. Mai mult, privarea de proprietate trebuie să menajeze un just echilibru între exigențele de interes general și imperativele fundamentale ale individului, în special prin indemnizarea rezonabilă și proporțională a valorii bunului, acordată titularului acestuia⁸. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut că „*dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție. Însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate*”⁹.

De asemenea, în cuprinsul *Deciziei Curții Constituționale nr. 1566/2011*, Curtea Constituțională a statuat în sensul în care „*o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (Cauza James și alții împotriva Marii Britanii, 1986)*”. Astfel, cu privire la îndeplinirea condiției impusă de art. 53 din Constituție, ce vizează faptul că restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, Curtea Constituțională a statuat în sensul în care „*Pentru verificarea îndeplinirii acestei condiții trebuie analizat în ce măsură există un just echilibru între limitarea la care este supus dreptul de proprietate și interesul public protejat prin această limitare*” - a se vedea, în acest sens, *Decizia Curții Constituționale nr. 172/2012*, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 312 din 10 mai 2012.

În situația în care bunurile ce urmează a face obiectul transmiterii se află în proprietatea regiilor autonome, învederăm că, potrivit art. 5 din *Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, cu modificările și completările ulterioare*: „*Regia autonomă este proprietara bunurilor din patrimoniul său. În exercitarea dreptului de proprietate, regia autonomă posedă, folosește și dispune, în mod autonom, de bunurile pe care le are în patrimoniu, sau le culege fructele, după caz, în vederea realizării scopului pentru care a fost constituită. Înstrăinarea bunurilor imobile aparținând regiei autonome sau încheierea de tranzacții în litigii cu o valoare de peste zece milioane de lei se face cu aprobarea ministerului de resort*”.

Astfel cum rezultă din cele sus-citate, regia autonomă folosește și dispune în mod autonom de bunurile pe care le are în patrimoniu în vederea

⁸ A se vedea *Decizia Curții Constituționale nr. 691/2007*.

⁹ a se vedea, în acest sens, *Decizia nr. 430 din 24 octombrie 2013 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 50 din 21 ianuarie 2014 sau Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 47 din 20 ianuarie 2015*.

realizării scopului pentru care a fost constituită. Însă soluțiile preconizate obligă regiile autonome să efectueze un transfer silit al unor „drepturi patrimoniale”, fără contraprestație. Astfel, măsurile propuse nu respectă prevederile *Legii nr. 15/1990*, ba chiar îngrădesc libertatea economică a regiilor de a dispune în mod autonom de bunurile acestora, cu încălcarea art. 45 și art. 53 din *Constituție*.

Mai mult, potrivit cadrului legal în vigoare, înstrăinarea bunurilor imobile aparținând regiilor autonome se poate face doar cu acordul ministerului de resort în lipsa unei derogări instituite în acest sens. Cele mai sus reținute sunt valabile, pentru identitate de rațiune, și societăților comerciale având în vedere că acestea sunt constituite în scopul realizării de profit.

3. În titlul propunerii și al art. 1 se face referire la terenuri și active patrimoniale aflate în patrimoniul societăților comerciale sau regiilor la care una sau mai multe autorități ale administrației publice locale este acționar majoritar. Or, prevederile art. 120, art. 121 și art. 122 din *Constituție* disting în mod clar atât din punct de vedere conceptual, cât și al regimului juridic, între unitatea administrativ-teritorială și autoritatea administrației publice. Astfel, administrația publică se realizează în unitățile administrativ-teritoriale prin autoritățile publice nominalizate expres: consiliile locale și primării, consiliul județean, consiliile comunale și orășenești. Sintagma „*autorități ale administrației publice locale*” cuprinde în sfera sa următoarele autorități publice: consiliile locale și județene, primării și președinții de consilii județene (a se vedea *Decizia Curții Constituționale nr. 25/2019*). Așa cum a reținut Curtea Constituțională prin decizia anterior menționată, regimul juridic al autorităților administrației publice locale „*este caracterizat prin capacitate juridică administrativă cu caracter special, care le conferă calitatea de a participa la raporturile administrative și de a îndeplini, prin atribuțiile exercitate, activitatea executivă a statului. Bunurile materiale și resursele financiare aparțin unităților administrativ-teritoriale, iar autoritățile administrației publice le administrează*”.

Drept urmare, apreciem că formularea „*aflate în patrimoniul societăților comerciale sau regiilor la care una sau mai multe autorități ale administrației publice locale este acționar majoritar*” este inexactă și contrară art. 120, art. 121 și art. 122 din *Constituție* din moment ce bunurile materiale și resursele financiare aparțin unităților administrativ teritoriale, iar nu autorităților administrației publice locale care doar le administrează.

4. La art. 1 alin. (4) sunt definite activele patrimoniale ca orice bunuri imobile asupra cărora societățile și regiile au un drept patrimonial, precum și bunurile mobile corporale sau necorporale care asigură funcționalitatea și punerea în valoare a acestora. Or, drepturile patrimoniale sunt drepturile reale și drepturile de creanță. În aceste condiții, apreciem că transmiterea dreptului de proprietate sau a altor drepturi reale asupra unor bunuri cu privire la care societățile și regiile autonome au doar un drept de creanță este de natură să încalce prevederile art. 44, art. 136 și art. 120 din *Constituție*.

Menționăm că art. 44 din *Constituție* prevede că:

„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”.

Totodată, art. 555 alin. (1) din *Noul Cod civil - Legea nr. 287/2009* dispune că *„Proprietatea privată este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege”.*

Cât privește obiectul dreptului de proprietate, precizăm că acesta este reprezentat de bunuri, iar, potrivit art. 535 din *Codul civil*, *„Sunt bunuri lucrurile, corporale sau necorporale, care constituie obiectul unui drept patrimonial”.*

Într-adevăr, art. 44 alin. (1) teza a doua din *Constituție* lasă în sarcina legiuitorului, posibilitatea instituirii unor limite, care pot afecta exercițiul uneia sau alteia dintre prerogativele dreptului de proprietate, însă, *„restricțiile ce răspund unor obiective de interes general nu trebuie să constituie, în raport de scopul urmărit, o intervenție nemăsurată și intolerabilă care să aducă atingere însăși substanței dreptului garantat”¹⁰.*

De altfel, prin *Decizia nr. 19/1993*, Curtea Constituțională s-a pronunțat, la nivel de principiu, cu privire la limitele dreptului de proprietate¹¹, statuând că *„pot fi stabilite prin lege anumite limite, îngrădiri fie în privința obiectului dreptului, fie în privința unor atribute ale dreptului, pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane. Esențial este ca prin aceste restricții stabilite de lege să nu se atingă fondul acestui drept, să nu se*

¹⁰ CJCE, Georg Von Doetzen c. Hauptzollamt Oldenburg, 1991 citată de V. Terzea, *Codul civil adnotat*, vol. I, pg113.

¹¹ A se vedea, în acest sens, și Decizia CCR nr. 595/2018; Decizia CCR nr. 623/2016; Decizia CCR nr. 245/2016; Decizia CCR nr. 270/2014; Decizia CCR nr. 59/2004.

anihileze complet dreptul de proprietate. Altfel spus, aceste limite aduse dreptului de proprietate sunt supuse principiului proporționalității înscris în art. 49 alin. (2) din Constituție” (astăzi art. 53 din Constituție).

Din perspectiva jurisprudenței CEDO, se solicită ca limitările aduse de măsurile autorităților să nu atingă însăși substanța dreptului, iar limitările să fie supuse *principiului proporționalității* între mijloacele folosite și scopul urmărit, impus de necesitatea asigurării unui just echilibru între exigențele generale ale comunității și imperativele de apărare ale drepturilor fundamentale ale individului¹².

În continuare, arătăm că titularii drepturilor de creanță nu au prerogativa de a dispune de bun, astfel încât aceștia să poată transmite un drept de proprietate sau un alt drept real cu privire la bunurile ce fac obiectul propunerii. Apreciem că reglementarea unor astfel de operațiuni este de natură să aducă atingere *principiului securității circuitului civil*, dreptului de proprietate privată, precum și dreptului de proprietate publică (a statului și a unităților administrativ-teritoriale).

De asemenea, prevederile art. 1 alin. (4) aduc atingere dreptului de proprietate publică a statului, consfințit prin prevederile art. 136 din *Constituție* precum și dreptului de proprietate publică aparținând unităților administrativ-teritoriale (art. 136 și art. 120 din *Constituție*) în măsura în care sunt supuse transferului inclusiv bunurile proprietate publică a statului/unităților administrativ-teritoriale asupra cărora există un drept de creanță al societăților comerciale la care statul sau una sau mai multe UAT-uri sunt acționari majoritari.

5. Definiția propusă în cadrul art. 1 alin. (4) pentru activele patrimoniale este ambiguă, întrucât din titlu și din cuprinsul art. 1 ar rezulta că acestea nu includ terenurile, însă, potrivit definiției menționate, sunt active patrimoniale orice bunuri imobile asupra cărora societățile și regiile au un drept patrimonial. Drept urmare, se impune clarificarea semnificației noțiunii de „*active patrimoniale*”, cu respectarea exigențelor de claritate inerente legii.

6. Menționăm că trimiterile din cadrul art. 1 făcute la prevederi din cadrul aceluiași articol trebuie să facă trimitere doar la alineatul/alineatele la care se face referire. Precizarea este valabilă și pentru trimiterile din cadrul art. 2.

¹² Constantin Bârsan, Convenția europeană a drepturilor omului, ed. a-2-a, pg. 1737-1744.

7. Potrivit art. 2 alin. (2), *”cererea de transmitere a dreptului de proprietate și/sau a altor drepturi reale va fi însoțită de o motivare întocmită pe baza planului urbanismului general, sau a strategiei locale de dezvoltare, sau a programelor de accesare a fondurilor europene sau a altor documente similare aprobate în condițiile legii”*. Or, referirea la *„alte documente similare”* nu este de natură a respecta exigențele de claritate și previzibilitate ale legii, cu atât mai mult cu cât un astfel de document poate sta la baza motivării necesității transmiterii unui drept de proprietate sau a altui drept real.

8. Era necesară corelarea termenului prevăzut în cadrul art. 2 alin.(3) cu cel stabilit în cadrul art. 3 alin. (1). Astfel, societățile și regiile autonome au obligația de a supune aprobării cererea de transmitere a dreptului de proprietate și/sau a altui drept real în termen de 60 de zile de la data transmiterii acesteia de către autoritatea publică locală. Însă în cazul în care bunurile nu sunt înscrise în registrele de publicitate prevăzute de *Codul civil*, societățile și regiile autonome au obligația de a demara și îndeplini în termen de 90 de zile procedura de înscriere în regimul integrat de cadastru și publicitate imobiliară. Or, din aceste dispoziții nu rezultă cum se corelează aceste termene, respectiv dacă termenul de 60 de zile se suspendă pe durata îndeplinirii formalităților de publicitate.

9. La art. 2 alin. (4) este prefigurată un drept de acțiune în justiție, însă nu sunt conturate condițiile de exercitare a acestui drept, respectiv termenul în care se poate introduce acțiunea, instanța competentă să soluționeze acțiunea, căile de atac și termenele de exercitare ale acestora.

10. Pentru un plus de claritate și rigoare legislativă, la art. 4 alin. (4) ar fi fost oportun să se precizeze prin ce act se va pronunța ministerul de resort asupra aprobării sau respingerii cererii.

11. Potrivit art. 6 alin. (1) teza I din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă”*. Or, dispozițiile art. 4 alin. (4) nu instituie reguli noi.

12. Prevederile art. 5 contravin art. 78 din *Constituție*, potrivit căruia: „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei*”¹³.

13. La art. 6 se preconizează aprobarea prin ordin al ministrului finanțelor a normelor metodologice și a unor instrucțiuni în aplicarea prevederilor prezentei propuneri. Pentru a asigura o protecție sporită dreptului de proprietate și drepturilor reale ce urmează a fi transmise, apreciem că era necesar ca normele metodologice să fie aprobate prin hotărâre a Guvernului.

De asemenea, era necesară utilizarea denumirii actuale a Ministerului Finanțelor, precum și reformularea tezei finale de maniera „*în termen de 45 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial*”.

14. În ceea ce privește referirile din cadrul titlului și textelor propunerii la „*regii*”, apreciem că era necesar să se folosească terminologia din cadrul *Legii nr. 15/1990*.

15. Cu titlu general, arătăm că din cuprinsul *Expunerii de motive* și al legii nu rezultă concret scopul de interes general pentru care se impune transferul dreptului de proprietate/drepturilor reale asupra bunurilor vizate prin prezenta propunere. Așa cum a statuat și instanța de contencios constituțional prin *Decizia nr. 139/2021*, statul are sarcina de a orienta economia înspre desfășurarea acelor activități care sunt necesare și creatoare de bunăstare individuală și colectivă și adoptă măsuri pentru a susține economia în ansamblul său ori parțial, în domeniile de activitate.

De asemenea, instanța de contencios constituțional, prin jurisprudența sa constantă (*Decizia Curții Constituționale nr. 384/2019*, *Decizia Curții Constituționale nr. 58/2022*) a statuat că „*reglementarea transferului din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a bunurilor care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, prin hotărâre a Guvernului, permite exercitarea controlului de legalitate cu privire la acestea de către instanțele de*

¹³ Potrivit art. 12 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*: „*Legile și ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea 1, sau la o dată ulterioară prevăzută în textul lor. Termenul de 3 zile se calculează pe zile calendaristice, începând cu data publicării în Monitorul Oficial al României, și expiră la ora 24,00 a celei de-a treia zi de la publicare*”.

contencios administrativ, dându-se eficiență astfel dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală”¹⁴.

Drept urmare, atât în cuprinsul *Expunerii de motive*, cât și în cuprinsul propunerii, trebuie să rezulte finalitatea avută în vedere de către inițiatori prin transferurile de proprietate propuse. De asemenea, în vederea asigurării unei protecții sporite dreptului de proprietate publice/private a statului, era oportună analizarea necesității introducerii unor garanții pentru atingerea eventualului scop avut în vedere prin soluțiile legislative preconizate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Nicolae Ionel CIUCĂ
PRIM-MINISTRU

Domnului senator **Florin-Vasile CÎȚU**
Președintele Senatului

¹⁴ De asemenea, prin Decizia nr. 70/2021, Curtea a reiterat cele reținute în DCC nr. 384/2019, statuând că „Transferurile interdomoniale ale bunurilor proprietate publică care nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice se fac prin acte administrative - hotărâri ale Guvernului sau hotărâri ale consiliilor județene sau locale, fiind obligatorie declararea bunurilor ca fiind de interes public național, județean sau local pentru a justifica aceste transferuri. Transferul interdomenial al bunurilor care fac obiectul proprietății publice a statului și a unităților administrativ-teritoriale se stabilește în funcție de nevoile acestora, subsecvent transmiterii dreptului de proprietate publică constituindu-se și dreptul de administrare cu privire la bunuri, cererea de transfer se face de către autoritatea administrativă în a cărei proprietate se transferă bunul solicitat și trebuie să aibă un temei/motiv, iar actul prin care se face trecerea, respectiv hotărâre a Guvernului sau a consiliilor locale/județene, poate fi atacat în fața instanțelor de contencios administrativ” (Decizia nr.384 din 29 mai 2019, anterior citată, paragrafele 44 și 45).